

Michael Varujan Magharian. S-a născut la București în 1961. De profesie inginer și economist, s-a relocat cu familia în Canada din 1995. S-a pensionat în 2013. De atunci a publicat *Licurici* (2019), *Carieristul* (2021), *Povestea unui oarecare* (2022), *Zilele pescărușului albastru* (2022) și *Cum să treci de două ori prin apa unui râu* (2023). O serie de nuvele i-au fost găzduite în revistele Fictiunea.ro, Araratonline.com și Observatorul.com. La Institutul European i-au fost publicate (selectiv): *Adevărata viață a lui Sisif* (2022), *Femeia dracului* (2022), *În umbra metropolei* (2023), *Sfânta pătrime* (2024), *Lectură la sfârșit de săptămână* (2025). Deși sunt romane aparținând genului ficțiunii romantice după catalogarea nord americană, acțiunile plasate pe fundalul vieții canadiene sunt veridice, candid, dinamice și scrise într-un limbaj voit nepretențios tocmai ca fraza să rămână rotundă și cursivă, să fie ușor de lecturat și să creeze efecte de peliculă cinematografică în derulare.

Michael Varujan Magharian, *Carieristul*
© 2025, Institutul European Iași

INSTITUTUL EUROPEAN
Iași, str. Bălușescu nr. 2, OP 6, CP 1309
euroedit@hotmail.com; www.euroinst.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MAGHARIAN, MICHAEL V.

Carieristul / Michael Varujan Magharian. - Iași: Institutul European,
2025
ISBN 978-606-24-0420-8

821.135.1

Reproducerea (parțială sau totală) a prezentei cărți, fără acordul Editurii, constituie infracțiune și se pedepsește în conformitate cu Legea nr. 8/1996.

Printed in ROMANIA

Michael Varujan Magharian

CARIERISTUL

INSTITUTUL EUROPEAN
2025

Conversația lâncezea. Deja își spusese tot ce aveau de spus, așa că el trăgea cu urechea la discuția aprinsă dintre două cupluri de la masa învecinată. Argumentau pentru și împotriva unor opinii politice culese de prin mass media. Erau atât de înfierbântați de parcă împărțeau aurul dintr-un sac găsit la margine de drum. Și nici măcar nu era vorba de alegerile federale canadiene, ci de cele prezidențiale americane! Debitau bazaconii și fantasmagorii. Lui Marcu i-ar fi venit să se apropie de ei să le propună să facă schimb de rețete culinare. Bineînțeles că nu schițase un gest măcar. Cine era să se bage el? Se refugiase în gânduri. Urma să se mute de la ea. Abia hotărâseră să se despartă, și nu că ar fi regretat, dar nici nu-i venea să salte în sus de bucurie. Relația lor nu mai mergea de câțiva vreme. El nu voia să comită, și ea nu mai era dispusă să-l păsuiească. 'Ori, ori', i-a zis, și el n-a avut nimic de spus. Așa că în noaptea aia avea să doarmă de unul singur, urmând ca a doua zi să ridice de la ea ce era al lui. Poate că o reconciliere să fi fost încă posibilă dacă era să-i fi cedat s-o ceară în căsătorie. Se încapătânase însă să n-o facă, din principiu. Ce le trebuiau atâtea formalisme ca să rămână împreună, adică să-și jure unul altuia credință eternă și să semneze, pus pe un petec de hârtie, un contract de căsătorie? Doar era avocat, știa câți bani făcea un document scris. Ba, mai voia și copii. Ca să ce, să aducă pe lume încă o ființă nefericită? Nu erau deja prea mulți? În loc să se rărească prin războaie, boli și sărăcie, n-ar fi fost mai bine să se abțină de a-i mai face? Da' pentru asta trebuia să educi mulțimile. Noroc bun, când biologia și religia le cerea pe dos.

Un timp avusese sentimente de eliberare mixate cu cele de pierdere. Dar i-au trecut repede odată ce a rămas fără servicii. Trebuia să fie treaz, să fie alert. Ajutorul de șomaj îl mai ținea cât de cât pe picioare pentru următoarele câteva luni. Ziua căuta slujbă iar noaptea, ca să mai facă un ban pe margine, conducea taxiul. Și așa a întâlnit-o. Erau patru pe care-i culesese din centru, beți și gălăgioși, doi băieți și două

fete. Numai că până să ajungă la destinație, toți patru ador-miseră. Odată ajuns la adresa pe care i-o dăduseră, i-a scuturat bine să-i trezească. Cu chiu și vai s-au dat jos din mașină. Marcu a demarat. Era mulțumit că niciunui nu i se făcuse rău înăuntru, și deci nu trebuia să curețe după ei. A oprit să culeagă un alt cuplu. El i-a deschis ei ușa, când deodată a început să vocifereze într-o limbă alta decât engleza. Cum știa că nu făcuse nimic, l-a lăsat să dea din gură până când ăla i-a trântit ușa. A anulat comanda și a demarat. Când însă figura s-a repetat, de data asta, în engleză neoașă, clientul plângându-se că în mașină mai era cineva, s-a dat jos de la volan. Era întinsă pe podea, d-aia n-o văzuse. Adresa ălor n-o mai avea, iar fata era dusă cu pluta, total incapacitată. Ar fi avut opțiunea s-o ducă la spital, dar poliția l-ar fi luat la descusut, și n-avea niciun chef să-și petreacă vremea pe acolo, așa că a luat-o acasă. I-a scos sandalele și a culcat-o pe patul lui. El s-a întins pe sofa în living.

Încă nu se luminase afară când a fost trezit de icniturile ei. Era în baie, stând pe genunchi și îmbrățișând wc-ul. Se tot chinuia să verse. Marcu s-a dus în bucătărie, a stors o lămâie întreagă într-un pahar și i l-a adus. S-a uitat la el ca la o arătare. A luat paharul, dar când să bea au apucat-o convulsiile. A tot vomat. Marcu i-a ridicat grijuliu paharul din mână să nu dea cu el de gresie să-l facă cioburi. După ce și-a mai revenit, s-a ridicat ținându-se de chiuvetă, a dat drumul la apă și s-a clătut cu furie. A luat tubul cu pastă de dinți și și-a pus pe deget o cantitate apreciabilă. Și-a frecat dinții ca și când ar fi făcut-o cu periuța. Și-a clătut din nou gura și s-a spălat îndelung cu săpun lichid pe mâini.

– Tu cine ești? s-a luat de Marcu după ce terminase cu toaleta sumară.

– Îngerul tău păzitor. Șoferul de taxi. Prietenii tăi s-au dat jos, dar pe tine te-au uitat dormind pe podeaua mașinii. N-am vrut să te las la spital, așa că te-am adus la mine.

– Cum îți spune?

– Marcu.

– Te-ai atins de mine?

– Doar cât să te car din mașină până aici, să-ți scot sandalele și să te culc în patul meu. Dar nu, nu în conotația pe care o dai tu.

– Unde mi-e geanta?

– La capul patului.

S-a dus după geantă. A scotocit febril, probabil să vadă dacă nu fusese furată. A închis-o.

– Pot să folosesc telefonul? l-a întrebat, deja cu receptorul în mână.

Fata a format un număr și a așteptat să i se răspundă.

– George, vin-o să mă iei. M-ai uitat în taxi și șoferul m-a adus acasă la el.

– Păi spune-i să te aducă aici.

– Credeam că ai să vii să mă iei.

– Ai crezut greșit. Nici nu m-aș putea ține pe picioare. Nu uita să-i dai un bacșiș ăluia.

– George, nici nu m-ai întrebat dacă s-a atins de mine?

– S-a atins de tine?

– Nu.

– Atunci care-i problema?

– Nu-i niciuna George, vin acasă.

– Așa să faci, i-a zis, și a închis.

Fata i-a întins telefonul lui Marcu. S-a așezat pe marginea patului.

– Ai ceva de durere de cap?

– Tylenol e bun?

– E bun.

I-a adus flaconul și paharul cu apă. A înghițit două pastile.

– Mai stau un pic să-mi treacă capul și mă duc. Pot chema un taxi?

– Convorbirile locale sunt gratis. Dar te pot duce eu.

– Ai făcut destule pentru mine.

– Stai liniștită, mai am cu cine vorbi.

– Nu-mi prea arde de vorbit.

– Las' că vorbesc eu și pentru tine.

– Începe cu ce te ocupi, i-a zis, total dezinteresată.

– Sunt avocat, și sunt șomer. Mi-am pierdut jobul acum o săptămână. Noaptea conduc taxiul în timp ce ziua aplic pentru tot felul de poziții.

– Asta-i o noutate pentru mine. N-am mai auzit de avocat șomer.

– Proprietara a închis firma. Ne-a luat pe neașteptate. Nu ne-a dat timp să aranjăm nimic.

– Cu ce te ocupai?

– Litigii cu companiile de asigurări. Adică preparam materialul. Dar pot să practic. Am trecut examenul de barou.

– Aha.

– Aha, ce?

– Nimic.

– De ce ai fi exclamat ‘aha’ dacă n-ar fi fost nimic?

– Tata lucrează la o companie de asigurări.

– La care?

I-a spus, și s-a și ridicat.

– Mergem? I-a întrebat, pe ton de comandă.

– Sigur, numai lasă-mă să mă spăl și eu pe dinți. Sunt gata într-o clipă. Și știi compania. Toată lumea o știe. E un mamut.

S-a dus să se spele. Când s-a întors, fata fuma.

– Am văzut scrumiera și am presupus că fumezi.

– Eu nu, era pentru prietena mea.

– Adică, de ce ‘era’?

– Pentru că nu mai e. Ne-am despărțit. Nu mi-ai spus cum îți zice.

– Lara.

– Bună, Lara. Putem pleca când vrei. Eu sunt gata.

Au coborât până la subsol. Taxi-ul lui era parcat mai departe de ușa liftului. A luat-o printre mașini, cu Lara după el.

– Aia e, i-a zis, întinzând mâna spre cea vopsită galben.

– Îți iese ceva din asta? I-a întrebat după ce s-a așezat pe banchetă în spate.

– Ceva mai mult decât ajutorul de șomaj.

– Nu știi cât este ajutorul de șomaj.

– Eu capăt o mie două sute pe lună pentru douăzeci și opt de săptămâni. Nu toți au la fel. Unii au mai mult, pe o perioadă mai lungă. Da’ trebuie să ai și vechime. Eu abia de am făcut un an. Tu cu ce te ocupi?

– Sunt între slujbe.

Însemna că nu lucra. Poate c-o ținea George ăla cu care vorbise la telefon. Dar merita cu prisosință. Era frumoasă, deșteaptă și semeață. Probabil bogată. Adică sigur bogată. Numai și cu ce era îmbrăcată și ar fi costat mai mult decât rabla lui de taximetru. Și fata asta dormise în patul lui. Dar deh, nu putea avea pretenții. Nu era în liga lui.

– Îmi dai adresa?

I-a dat-o. Era într-o vecinătate selectă din Stouffville.

– De ce te-a părăsit prietena? I-a întrebat Lara într-o doară.

– De unde ai presupus că m-ar fi părăsit ea?

– Ești moale.

– Nu-s. N-am vrut să comit.

– Cum zici.

– Nici tu nu ești mai brează. Dacă totul ar fi fost ok, George sau cum îi spune ar fi venit după tine să te ia.

– Nu-i treaba ta.

– Într-un fel, ai devenit. Te-am cărat pe brațe până sus, te-am pus în patul meu, iar eu a trebuit să dorm pe sofa. Nu că mă plâng. Meriți pentru cât ești de frumoasă.

– Am să-ți dau trei sute pentru efortul tău.

– Nu-i accept. O fac de plăcere.

– Ești șomer. Ai nevoie de bani. Și nu face cu mine pe Don Quijote.

– Dacă ar fi să aleg, mai curând aș zice Don Juan, i-a zis Marcu, cu un zâmbet larg.

– De ce, ești Juan din poemul lui Lord Byron? Ești ușor seductibil de către fete? Asta e?

– Ești foarte bine instruită. Ce ai graduat?

– Sociologie.

– Oh, mă citești ca pe-o revistă ilustrată, nu-i așa?

– N-am vreun interes să-mi pierd vremea cu tine. Mă lași acasă și cu asta uităm unul de altul.

– Ai dreptate. Doar îmi ești clientă. Numai că pentru mine ești o clientă specială.

– N-aștepta ca reciproca să fie valabilă, că nu-i.

Ce trebuia să fie așa o cață, s-a întrebat Marcu cu gura strânsă punga.

– Nu aici e? a întrebat-o, arătând cu degetul spre o hardu-ghie de casă înconjurată de pădure.

– N-am cash. Îți scriu un chec.

– Ți-am spus că a fost plăcerea mea. Ține-ți banii.

– Pierderea ta.

S-a dat jos. Marcu a mai furat o privire la picioarele alea lungi, subțiri și perfect modelate. Dar Lara nici nu s-a mai uitat la el. A deschis ușa și s-a pierdut în întunericul casei. Marcu a oftat. A pornit-o spre oraș. Pentru una ca Lara și-ar fi încălcat toate principiile. Doar că putea fi o alcoolică. Era o posibilitate. Nu era chiar perfecțiunea întruchipată. Și-l mai avea și pe George ăla, care nu părea să fi dat doi bani pe ea. Trebuia s-o uite. Dacă putea.

I s-a oferit o poziție de jurist la compania de asigurări la care Lara îi spusese că lucra taică-său. Așa se nimerise. Oricum, neștiindu-i numele n-ar fi avut cum să-l fi găsit. Și dacă, ce era să-i fi spus? Că-i culesese fata făcută praf de beată ce era de pe podeaua taxiului, și că dormise câteva ore în patul lui?

Pentru un timp, chiar dacă lucra și câștiga foarte bine, tot ieșea cu taxiul seară de seară până pe la două noaptea. Numai că încărcătura la office crescuse într-atâta că trebuia să rămână acolo până târziu. Asta l-a forțat să renunțe la plimbările nocturne și întâlnirile cu prietenii. Se știau din școală. Casele părintești erau apropiate unele de altele, dar cu timpul fiecare plecase să se stabilească în altă parte. De când cu toată brambureala cu despărțirea și șomajul nu-i mai văzuse. Seara într-un weekend s-au adunat la el. Erau trei prieteni, fiecare

cu câte o prietenă, și încă o prietenă, provenită din părinți indieni veniți din India, acum măritată și cu copil.

– Câți copii aveți de gând să faceți? i-a întrebat Marcu pe Sonia și pe bărbat-său.

– Doi ca să ne înlocuiască pe noi, și încă doi ca să vă înlocuiască pe voi cei care nu vreți copii.

– Adică la care noi te referi?

– La cea care o să vină. Fii liniștit că n-ai să rămâi singur, asta-i sigur. Nu scapi de așa ceva.

– Rușine vouă. Îi aduceți pe lume să se chinuiască. Sunteți barbari.

– Ba îi aducem pe lume ca să aibă grijă de noi când n-om mai putea singuri.

– Ah, de un așa egoism n-am mai auzit.

– De când lumea, așa este. Noi îi creștem cât sunt mici și ei ne sprijină la bătrânețe.

– Patru copii? Nu sunteți zdraveni, s-a băgat în discuție și prietena lui Vlad, ce vă face să credeți că-și vor onora partea lor de responsabilitate?

Computeristă de formație de pe când computerele se alimentau cu cartele și erau cât frigiderule, cu un vocabular mai degrabă sărac, cum de se înțelegea cu Vlad, lector de limbă engleză la York University, era peste priceperea lor. Mai demult, când erau studenți, pusese rău că Vlad o va lăsa în mai puțin de un an, dar trecuseră trei și tot împreună erau. Precis că avea ea niște talente ascunse de care ei nu știau și de care Vlad nu pomenea.

Cum n-avea unde să-i așeze pe toți, Andrei cu Megan luaseră loc pe parchet. Erau veseli pentru că se străduiau, numai că abia descoperiseră că viața era plină de piedici. Auzind plângerile lor, Marcu își zicea că el încă nimerise bine. Toți cei trei băieți proveneau din familii de români fugiți de la comuniști, numai că niciunul nu putea vorbi românește. Dar înțelegeau. Și știau multe înjurături. Din alea chiar știau. Repertoriul lui Andrei nu se termina nici după cinci minute. Taică-său se făcuse șofer de truck, și de mic îl

mai lua în cabină. Acolo învățase pe rupte înjurături spuse pe toate tonalitățile. Nu chiar știa ce însemnau, da' sunau bine.

Era plăcut să-i poată întâlni ca să-și împărtășească unul altuia păsurile sau să-și trâmbezeze realizările. Grupul ăsta al lor era bine sudat și exclusivist. Aveau prieteni în afara cercului, da' nu-i invitau între ei. Își erau suficienți sieși.

Numai că plăcerea era una, și munca alta. Șefa lucra până noaptea târziu și pompa în ea tot atâta cafea cât și el. Se mai întâlneau la automat și cât se așteptau unul pe altul mai discutau lucruri mărunte. Ea avea doi copii mari, unul care termina liceul și unul la facultate, care căpătaseră o atitudine foarte arogantă despre viață în general și despre părinți în particular.

– Da de unde au bani? a întrebat-o Marcu.

– De la noi.

– Și atunci de ce nu le tăiați alocația când se obrăznicesc?

– Cum am putea face asta? S-ar înhăita cu tot felul de neisprăviți, și-ar neglija școala, necazul ar fi și mai mare.

– Eu am lucrat de la șaisprezece ani într-un supermarket aproape de casă și odată student, ca arhivar la un oficiu de avocați.

– Și fata mea e casierită la un supermarket, și cu ce câștigă își cumpără zorzoane. Băiatul face pe instructorul auto, dar banii pe care-i primește se topesc pe fete, precum untul pe plita încinsă. Ce-ți zic e doar o mică parte din cheltuieli. Restul suplimentăm noi.

– Da, vezi, părinții mei n-au suplimentat nimic că n-au avut din ce. Sunt prima generație de imigranți. În familia mea sunt primul canadian adevărat. M-am născut aici.

– Și părinții mei, sunt veniți din Taiwan. Cu ce au vândut acolo, aici au fost bogați. Ne-au sprijinit, pe mine și pe cei doi frați mai mari, și toți am făcut câte o facultate. Și eu sunt născută aici. Frații mei nu-s, au venit cu ai mei la vârste fragede. Dar sunt total integrați. Cel mare lucrează ca inginer la Boeing în Seattle. Celălalt e inginer constructor și-și are

compania lui aici în Toronto. Câștigăm bine dar ne vaităm de copii că ne scapă din mână.

– Eu n-am de gând să fac copii.

– Eh, așa zici acum, cât ești holtei. N-ai intrat încă sub papucul ei.

– Ba am fost, dar m-am eliberat.

– Libertatea asta n-o să-ți țină prea mult. Tânăr avocat și frumușel, cu o carieră credibilă, cred că roiesc fetele după tine, așa că resemnează-te, n-ai scăpare, i-a zis râzând.

– Poate că n-am. Mă duc că mi se răcește cafeaua iar tu mâine vrei raportul pe masă.

– Mâine înseamnă dimineață la prima oră. La unsprezece au ședință cu comitetul director. Trebuie să fiu gata până atunci.

– Se face, n-ai grijă.

– Ba grijă am, că altfel de ce aș mai trăi?

– Sesizez o nuanță de defetism.

– Ba ce sesizezi este că mâine la opt chiar vreau materialul complet.

– O să-l ai.

Bineînțeles că l-a avut. A fost mulțumită. Dar n-a mulțumit. N-o făcea niciodată. Când însă s-a îmbolnăvit l-a trimis pe el cu hârtiile la unul din vicepreședinți. N-a apucat nici să se apropie de ușă când l-a luat la rost o secretară. A trebuit să lase dosarul cu ea. S-a întors la birou, cam cu coada între picioare. O colegă care era acolo de mai bine de zece ani l-a întrebat ce pățise, de parcă i-ar fi păsat. I-a zis că nimic. Cum ar fi fost să se vaiete că n-ajunsese nici să-l vadă la față, darămite să fi stat la taifas cu VP-ul? Făcuse doar pe curierul între serviciul juridic și office-ul ăluia, atâta tot. Nu știa de ce, dar i se păruse că aia îl întrebase special ca să-și rădă de el. Îl făcuse să se simtă neînsemnat și umilit.

În preajma crăciunului șefa a scos grupa la lunch pe banii companiei la un restaurant japonez. Cum nu-i plăcea mâncarea asiatică, Marcu s-a fofilat și a rămas în office. Colegii nu s-au mai întors. Era singur și tocmai se pregătea de plecare